

[Diderichsen.]

kan finde sted. Men derfor skal man ikke opgive de forsøg, der gøres og kan gøres for begrænsede, delvise reduktioner i rustningerne, hvor begge eller flere parter kan se det som deres interesse at begrænse rustningsudgifterne.

Hvad angår de enkelte forhold i den store politiske situation, vil jeg gerne knytte et par ord til det, det ærede medlem hr. Per Federspiel antydede om mulighederne for, at der kunne ske en større tilnærmelse inden for det europæiske fællesskab, hvis man fik en større grad af fælles atompolitik mellem Frankrig og England. Jeg vil minde om, at der faktisk i England både inden for det konservative parti og i Labour er begyndende, spirende antydninger af, at man atter interesserer sig for Europa og er ved at forstå, at England ikke kan løse sine problemer uden en nøjere tilknytning til Europa i en eller anden form, et udgangspunkt, som utvivlsomt er meget frugtbart.

Den anden udviklingslinje, som jeg mener at kunne se, er, at den amerikanske Europa-politik er ved at forlade det standpunkt, at det kun er Vesteuropa, det gælder; amerikanerne er nu ved at få øje for, at Europa er noget mere, og dermed aktiverer man også sin politik over for det østlige Europa og prøver på gennem liberalisering af handelssamkvem o. s. v. at skabe nye udviklingsmuligheder. Det siges jo, at man også i Bonn er begyndt at få øjnene op for, at der kan vise sig nye tilknytningspunkter, som måske i sidste ende kan føre til en løsning også af det tyske problem.

Jeg vil gerne give tilslutning til en bemærkning af det ærede medlem hr. Johan Asmussen. Også jeg beklager en vis passivitet i den retning, han antydede, i den danske politik. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi støtter det fundamentale krav om selvbestemmelsesretten, også hvad Østtyskland angår, og jeg vil gerne for mit vedkommende støtte bestræbelser for en mere aktiv dansk politik over for Berlin. F. eks. kunne man — for at tage et udgangspunkt — måske på en eller anden måde rette officiel henvendelse til eller indbyde berlinske senatorer for at markere vor interesse for, at det tyske problem efterhånden kan føres i retning af en rimelig, demokratisk løsning,

som stemmer med det tyske folks legitime interesser.

Svend Haugaard: Bortset fra de små muligheder, der har været i forbindelse med spørgsmål til ministrene, har der siden åbningsdebatten ikke været diskuteret udenrigspolitik her i det høje ting. Jeg må indrømme, at jeg som ny i tinget er dybt skuffet over, at man i så lille en udstrækning interesserer sig for udenrigspolitik; det er væsentlig værre, end jeg på forhånd havde frygtet.

Jeg vil gerne støtte det forslag, der er fremme om, at der skulle være regelmæssige debatter om udenrigspolitiske spørgsmål. Det er måske muligt derigennem at kalde på en noget større interesse. Især mener jeg, at man skulle have sådanne debatter, hver gang der er en afgørende ny situation, f. eks. når der er FN-generalforsamling, eller når der opstår problemer i forbindelse med forhandlingerne i Genève eller kommer andre konfliktsituationer. Vietnam er blevet nævnt her i dag; i den forbindelse må jeg sige, at for mig at se grænser det til det uanstændige, at vi her i tinget ikke er orienteret bedre, end hvem som helst kan blive det gennem vore dagblade. Det er et væld af problemer, som jeg mener vi bør tage op til debat.

Nu blev som sagt det aktuelle med Vietnam nævnt. Der står i dagbladene i dag, at 48 amerikanske maskiner i går var over Nordvietnam. Det var det 13. angreb; man er nu gået op til at bruge 500 kilos bomber, og det fortælles, at man nu bombarderer radarstationer. Man kunne spørge sig selv: hvorfor? Hvad kan det være andet end forberedelse til et større angreb, og hvilke følger vil alt dette få? Jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Erik Kragh, om han er helt sikker på, at det, USA foretager sig her, er i fredens interesse.

En amerikansk såkaldt iagttagersiger, at det må vurderes som et prøveangreb, der har til formål at klarlægge Pekings reaktioner. Jeg vil gerne spørge, om det ikke snart er på tide, at man viser dansk reaktion over for den slags ting. Hvorfor er Danmark så passiv og dermed negativ? Skal vor udenrigspolitik da hele tiden tilrettelægges ud fra den udenrigspolitiske helhedsvurdering, at vi intet ser, intet hører